

[Elsø-Merete Ross.]

hvis vi ville udvide og billiggøre boligproduktionen, måtte indskrænke vort forbrug på andre måder, bl. a. ved i nogle år at anskaffe færre forbrugsgoder; kun derved kunne vi nedsætte renten. Jeg er ganske enig i, at kun ved en nedskæring af vort for store forbrug er vi i stand til at få en lavere rente. Regeringen søger jo da faktisk også på mange måder gennem skatter og afgifter at begrænse forbruget — selv om det åbenbart endnu ikke har hjulpet tilstrækkeligt.

Jeg kan derimod ikke være enig i, at regeringen skulle blande sig i, hvilke forbrugsgoder den enkelte borger skal give afkald på, og altså heller ikke enig i, at det skal være på bilernes område.

Det ærede medlem og jeg synes, at det ville være fornuftigt, at folk boede bedre, selv om det skulle ske på bekostning af bilen. Tilsyneladende er der mange mennesker, der absolut ikke er af samme opfattelse. Jeg mener, det skal være en privat sag, som det offentlige ikke skal blande sig i. Det kommer vel af den fundamentalt forskellige opfattelse, vore partier har af, hvilken indfyldelse staten skal have.

Det foreliggende lovforslag betegnes som et første skridt i retning af det endelige mål at bringe hele finansieringen af boligbyggeriet ind under det offentlige. Den dirigerer fra det offentliges side på hele byggeriets område, der ville blive følgen deraf, har jeg intet ønske om at være med til at realisere. Men selv om der altså er meget, der skiller mit parti fra socialistisk folkepartis idé om oprettelse af en boligfond, kan jeg dog sige, at lovforslaget fra det radikale venstres side skal få en saglig behandling i udvalget.

Rimstad: I april måned i år sagde jeg, at vi for vort vedkommende ikke kunne støtte dette lovforslag, fordi det ikke ville betyde nogen løsning hverken af den ene eller den anden art på de problemer, vi står over for i det uhyre komplicerede boligspørgsmål. Det, der her opereres med, er jo kun en omflytning af den til rådighed stående kapitaldannelse, oven i købet en omflytning, der på uretfærdig vis vil medføre en forskelsbehandling af de forskellige befolkningsgrupper. At gøre tanker af denne art til

genstand for diskussion er kun en march på stedet, det giver ingen muligheder for at komme videre.

Årsagerne til den ulykkelige boligsituation ligger langt dybere, og uden at gå i dybden finder vi ikke frem til brugbare løsninger. Nøglen er her forståelsen af, at der skal være overensstemmelse mellem den kapitaldannelse, som sker i vort samfund, og det omfang, vi har brug for at forcere bl. a. nybyggeriet op til. Vi er alle klar over, at kapitaldannelsen er for lille, fordi både regering og befolkning bruger for meget. En ændring på dette område vil bringe os nærmere til en løsning af boligspørgsmålet. Det samme vil en eller anden form for ophævelse af huslejerestriktionerne, fordi disse forhindrer den i den eksisterende boligmasse kvalitetsbestemte naturlige og nødvendige cirkulation, hvis gennemførelse vil tage presset fra nybyggeriet. Det er på disse to fronter, man skal sætte ind: kapitaldannelsen må forøges igennem en øget opsparing, fremkommet først og fremmest ved en forbrugsdæmpning, hvor det offentlige må gå i spidsen, og huslejerestriktionerne må søges afviklet.

Det foreliggende lovforslag imødekommer intet i disse synspunkter. Det er, som jeg har sagt det før, et forslag, der udelukkende hviler på socialistiske principper, og som vi derfor ikke kan støtte, så meget mindre som det ikke løser noget problem inden for det område, der her er tale om.

Niels Westerby: Under valgkampen forud for det sidste folketingsvalg gik alle partier ind for at løse boligproblemet. Det skortede bestemt ikke på løfter herom over for vælgerne. Men det er sket næsten ved hvert valg, og ved hver valgkamp er man igen begyndt at love at løse boligproblemerne. Jeg tror, der herved er sket en betydelig psykologisk skade, for hver gang der har været valgkamp og man har lovet at løse boligproblemet, har det ligesom ligget i luften, at man ville løse det, men at det ikke ville komme til at gøre ondt nogetsteds. Man havde ikke mod til at fortælle befolkningen, at en løsning af boligproblemet med fremstilling af flere og bedre og billigere boliger ville komme til at betyde afsavn på andre områder. Hvis man vil opnå det store og betydningsfulde gode, det